

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. T. N.**
zastoupen Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem
se sídlem v Praze 1, Václavské nám. 21
s adresou pro doručování tamtéž

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. OAM-353/LE-LE05-HA10-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 4. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Shora uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal nejprve nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nenaplnění požadavků § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kladených na rozhodnutí správního orgánu. Napadené rozhodnutí postrádá náležitou identifikaci účastníka, ten má být dle § 18 odst. 2 správního řádu označen jménem, příjmením, datem narození a místem trvalého pobytu. Stejně tak napadené rozhodnutí postrádá uvedení zákonných ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a neobsahuje ani kompetenční ustanovení, která by odůvodňovala věcnou a místní příslušnost správního orgánu.
4. Dále žalobce napadenému rozhodnutí vytýká nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů, k nimž správní orgán dospěl. Rozhodnutí tak neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu. Správnímu orgánu dále vytýká nezohlednění podkladů, které správní orgán sám shromáždil a tyto neaplikoval na současnou situaci žalobce.
5. Ve vztahu k důvodům neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že v zemi původu je svobodný a bezdětný, nebylo však zjištěno zázemí a rodina. Žalobce sdělil, že předtím pobýval na základě pracovního víza v Rumunsku. Na cestu do Rumunska si musel půjčit velké částky a věřitelé ho nyní hledají, jelikož jim své dluhy neuhradil. Žalobce má tak z věřitelů strach a návrat do země původu by pro něj mohl znamenat velký zásah do jeho života a možná i zdraví. Žalobce též poukázal na okolnosti své cesty z Rumunska, kde měl v té době oprávněný pobyt, a popsal, že přijal nabídku neurčené osoby na cestu do Německa za lepší práci, tato osoba převzala všechny jeho doklady a je tak podezření, že se stal obětí ze spáchání trestného činu. Uvedená zjištění správní orgán v rozhodnutí uvedl, avšak jejich dopad na udělení azylu žalobci nijak neposoudil, tím méně posoudil vliv těchto zjištění na udělení humanitárního azylu. Žalobce poukázal též na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, konkrétně na články 195 – 219. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný disponuje rozsáhlým aparátem určeným ke zjišťování azylově relevantních informací a má si tedy obstarat potřebné informace k ověření žalobcových tvrzení a na základě nich posoudit, zda žalobcem tvrzené skutečnosti mohou zakládat důvodné obavy pronásledování či hrozby závažné újmy.

6. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal i na obsah správního spisu a má zato, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a konkrétních sdělení žalobce.
8. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí odpovídá zjištěným skutečnostem projednávaného případu a je dostatečně odůvodněn. Má zato, že v průběhu řízení postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, přičemž důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu neshledal. Stejně tak tomu bylo i u důvodů udělení doplňkové ochrany.
9. K tvrzení žalobce o pocítované obavě z věřitelů v zemi původu žalobce žalovaný sdělil, že se nejedná o azylově relevantní skutečnost, jelikož se jde o hrozbu ze strany soukromých osob. Žalobce se tedy měl nejprve obrátit na státní orgány v zemi původu, což neučinil. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-43.
10. K námitce, že žalobcem ve správním řízení zmíněné skutečnosti nebyly posouzeny ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu, žalovaný uvedl, že humanitární azyl je naprosto výjimečným institutem dobrodiní státu, kterého lze využít pouze ve zvláštního zřetele hodných situacích spočívajících především ve vážném zdravotním stavu žadatele, případně je spojováno s jeho vysokým či příliš nízkým věkem. Žádný takový důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu neshledal.
11. Závěrem žalovaný vyjádřil nesouhlas s námitkami žalobce týkajícími se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a nedodržení požadavků na přesnost a úplnost výrokové části napadeného rozhodnutí. Uvedl, že projednávaný případ posoudil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, rozhodnutí dostatečně odůvodnil a toto splňuje zákonné náležitosti kladené na správní rozhodnutí. Výrokovou část rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečně přesnou a úplnou, když sám žalobce neměl pochyby o tom, že bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a jak o ní bylo rozhodnuto.
12. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 11. 12. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 20. 12. 2018 poskytl údaje k žádosti, kdy uvedl, že je státním příslušníkem V., křesťanského vyznání, že nemá žádné

politické přesvědčení a že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že byl zadlužený a musel si půjčit peníze na cestu do R. Do země původu se nemůže vrátit kvůli věřitelům.

15. Dne 24. 1. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor. Při něm mimo jiné uvedl, že zemi původu opustil na konci srpna 2018, kdy odešel za prací, aby vydělal peníze a mohl zaplatit dluhy. Ze země původu odjel bez komplikací s platným cestovním pasem a vízem, které mu zařídila nějaká společnost. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nechce vrátit do země svého původu, jelikož je tam zadlužený, přičemž má strach z vymáhání dluhů věřiteli, jelikož jim nemůže dluh uhradit.
16. Dne 27. 2. 2019 převzal žalobce předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 1. 3. 2019 a tohoto dne měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Do protokolu uvedl, že není potřeba, aby se s nimi seznamoval, ani se k nim nechtěl vyjádřit. Doplnění podkladů nenavrhl a k věci neuvedl nic nového. K seznámení mu byly předloženy informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jednalo o Závazné stanovisko ZS45769 ze dne 8. 12. 2018 a vybrané podklady pro jeho vydání, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018 a zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019.
17. Dne 25. 3. 2019 žalobce převzal napadené rozhodnutí.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, v němž žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
19. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za důvod žádosti o mezinárodní ochranu reálnou obavu ze zásahu do svého života a možná i zdraví, jelikož by v zemi původu pravděpodobně čelil vymáhání svého dluhu, který není schopen uhradit.
20. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítal pochybení procesního charakteru, které spatřoval v nedostatečné určitosti a tedy i nezákonnosti rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nebyl jako účastník náležitě definován v souladu s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu (čímž má zřejmě na mysli neuvedení jeho místa trvalého pobytu), v neuvedení relevantních ustanovení, na základě nichž bylo rozhodováno, a pak konkrétně těch ustanovení, jež určují věcně a místně příslušný správní orgán.
22. Náležitosti výrokové části rozhodnutí jsou upraveny ustanovením § 68 správního řádu. Dle jeho odstavce 2 věty druhé se účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Podle ustanovení § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

23. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobce jako účastník řízení nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ustanovení § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu by mohlo bezpochyby přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Navíc je nutno mít na zřeteli smysl shora citovaných ustanovení, kterým je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelné pravidlo, jehož nedodržení by mělo automaticky znamenat nezákonnost správního rozhodnutí. (k pojmu a náležitostem výrokové části srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že by reálně hrozila záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu však v posuzované věci zjevně není, ostatně ani sám žalobce nic takového netvrdil. Uvedení jména, příjmení, data narození, státní příslušnosti, resp. informace, že jde o osobu bez státní příslušnosti, a rovněž evidenční číslo žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu včetně údaje o místě hlášeného pobytu v ČR, bylo pro jeho identifikaci plně postačující. Ve správním řízení ani nyní v soudním řízení přitom nevystala jakákoliv pochybnost o tom, že právě žalobce je tou osobou s v napadeném rozhodnutí uvedeným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Není pak pravdou, že ve výroku napadeného rozhodnutí nejsou uvedeny právní předpisy, podle kterých bylo ve věci rozhodováno. Žalovaný ve výroku jmenoval ustanovení (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu). Uvedl tedy stěžejní ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodnuto, a to zcela obvyklým a dostatečným způsobem.
24. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení v napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Ads 96/2011-118, v němž tento soud uvedl, že „*ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem.*“
25. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a považuje je za plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o

udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ve správním ani nyní v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Lze navíc dodat, že kdyby se soud snad domníval, že je zde dán naprostý nedostatek příslušnosti správního orgánu rozhodujícího ve věci, jednalo by se o natolik závažnou vadu rozhodnutí, že by musela být vyslovena jeho nicotnost. K takovému postupu by soud přistupoval i bez návrhu, tj. z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.).

26. Po věcné stránce žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, neodůvodnění závěru správního orgánu, nezohlednění žalovaným shromážděných podkladů a jejich nevázání k aktuální situaci žalobce. Konkrétní námitky pak vztahoval zejména k důvodům azylové ochrany dle § 14 zákona o azylu.
27. Na úvod lze obecně uvést, že z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
28. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
29. Žalobce se v žalobě dovolával naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že mu hrozí nebezpečí ze strany věřitelů, jimž dluží v zemi původu finanční prostředky. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a nijak se v politice neangažuje. Důvody svého odchodu z Vietnamu s touto problematikou vůbec nespojoval. Existencí důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 6 napadeného rozhodnutí. K jeho závěrům nemá krajský soud v podstatě co dodat, plně se s nimi ztotožňuje a proto na ně odkazuje. Důvody podání posuzované žádosti o mezinárodní ochranu nelze zahrnout pod žádný z daných zákonných důvodů a žalovaný správně vyhodnotil irelevantnost žalobcem sdělených důvodů pro žádost o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
30. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), neboť v projednávaném případě k tomu nebyl shledán zákonný podklad ani opodstatněnost. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení azylu za účelem sloučení rodiny neuvedl.

31. V žalobě vyslovil žalobce nesouhlas zejména s posouzením důvodů neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, když namítal, že správnímu orgánu popsal okolnosti svého odchodu ze země původu, že má obavu z věřitelů, od kterých si půjčil peníze a kteří si k vymáhání dluhů najali další osoby.
32. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Soud především připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55, podle kterého *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*
33. Dále se k možnostem udělení humanitárního azylu a k jeho soudnímu přezkumu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, podle kterého *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“*
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu na straně 7 rozhodnutí, vzal v úvahu veškeré skutečnosti, které měl povinnost v této souvislosti zvážit, přičemž jeho úvahy jsou logické a dostačující. Vyšel z informací, které mu žalobce sdělil ohledně svého zdravotního stavu, rodinné a sociální situace a opatřil i relevantní informace o zemi původu žalobce. Konstatoval, že žalobce je dospělou, svéprávnou a práceschopnou osobou a že udělení humanitárního azylu se ani výslovně nedomáhal. Ani soudu pak není známo, že by v současné době ve V. probíhala humanitární či jiná katastrofa.
35. Krajský soud doplňuje, že žalobce uvedl, že v souvislosti s cestou a úmyslem pracovat v zahraničí si ve V. půjčil větší obnos peněz, který není schopen splácet, a vyjádřil obavu, že mu věřitelé při návratu budou dělat problémy, a proto se nechce vrátit. Tuto obavu, tj. že mu ve V. hrozí nebezpečí ve smyslu vymáhání jeho neuhrazených závazků, zopakoval i v žalobě. Tvrzená obava z věřitelů však není okolností, na základě které by mohla být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností hodnou zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu již Nejvyšší správní soud opakovaně

vedl, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákona o azylu]*“ (viz např. rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 - 30). Žalobce přitom žádné další zvláštní okolnosti netvrdil.

36. K uvedenému lze ještě dodat, že z ničeho nelze ani dovodit, že by snad žalobce mohl být pronásledován pro neplacení svých soukromých dluhů státními orgány. Naopak, žalobce jako občan své země měl a má možnost obrátit se na příslušné státní orgány v případě poškození trestnou činností či porušování jeho práv a svobod. Je proto nezbytné, aby se žalobce nejprve pokusil obrátit na ně, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, platí, že „*aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Žalovaný tak věc posoudil i zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ani ekonomické (či sociální) potíže v zemi původu není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žadateli mezinárodní ochranu. Ekonomická migrace totiž ochrany azylového práva nepožívá. Žalovaný získané informace správně vyhodnotil a zcela namíste uvedl, že neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu.
37. Krajský soud ve stručnosti přezkoumal postup správního orgánu i ohledně posouzení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
38. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 7 až 10 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl ve Vietnamu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se komplexně zaměřil na celkový obraz V. (relevantní ve smyslu zákona o azylu), a to nejen na oblast lidských práv či dostupnost informací apod. ve vztahu k individuální situaci žalobce. Rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že ve Vietnamu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
39. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce a posouzení hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (ekonomické důvody), důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní

ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41, v nichž dospěl k závěru, že v možnosti hypotetického protiprávního jednání soukromých osob nelze spatřovat důvod pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany, jestliže existuje možnost obrátit se s žádostí o pomoc k domovským státním orgánům. Krajský soud na tyto jeho závěry v podrobnostech odkazuje.

40. Krajský soud uzavírá, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně.
41. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
42. Žalobce v žalobě poukázal i na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, z níž vyplývá, že žadatelovu věc je často nutné uznat i v případě pochybností, z čehož žalobce dovodil, že pokud správní orgán pochyboval o tom, že jím tvrzené skutečnosti mohou zakládat důvodné obavy z pronásledování či hrozby závažné újmy, že měl obstarat takové informace, které by mu umožnily objektivně rozhodnout. Jak je již shora uvedeno, v posuzované věci vůbec nešlo o pochybnosti o žalobcových tvrzeních a důvodech, které uváděl pro udělení mezinárodní ochrany (ty správní orgán nijak nerozporoval), ale jím tvrzené skutečnosti a důvody správně vyhodnotil jako azylově nerelevantní.
43. Jestliže žalobce zmínil v souvislosti se svou cestou za lepší prací z Rumunska do Německa přes převaděče („nějakého Rumuna“) své podezření na to, že se stal obětí spáchání trestného činu a že správní orgán dopad této skutečnosti na udělení azylu (ani humanitárního) nijak neposoudil, pak lze dodat, že jím popsaná událost nárok na udělení azylu v České republice (a to ani humanitárního) rozhodně nezakládá. Žalobce však v průběhu správního řízení vůbec ani netvrdil, že by na základě této události žádal o mezinárodní ochranu. Svou domněnku, že se stal obětí spáchání trestného činu, vyslovil poprvé až v žalobě, navíc však ani neuvádí, že by sám podal trestní oznámení nebo že by se nějaké trestní řízení v této souvislosti vedlo.
44. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ověřil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný vycházel z aktuálních, objektivních a relevantních informací z více objektivních zdrojů, přičemž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

45. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. dubna 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně